

POSTANOWIENIE

29 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 29 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.S. i M.S.
przeciwko A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 3 marca 2021 r., I AGa 274/19,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie odnoszącym się do oddalenia apelacji co do rozstrzygnięcia o roszczeniu o zapłatę czynszu najmu;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanej A. Sp. z o.o. w O. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 lipca 2019 r. zasądzającego od pozwanej na rzecz powodów kwotę 292 799, 22 zł tytułem zaległego czynszu i kary umownej.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła w całości skargą kasacyjną pozwana, zarzucając naruszenie art. 255 § 1 i 2 w związku z art. 201 § 4 k.s.h. oraz art. 483 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zakresie, w którym skarga kasacyjna kierowała się przeciwko rozstrzygnięciu oddalającemu apelację od rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego uwzględniającego powództwo o zapłatę zaległego czynszu najmu, skargę należało uznać za niedopuszczalną, a tym samym podlegającą odrzuceniu (art. 398² § 2 w związku z art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

W pozostałym zakresie należało zauważyć, że zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie nawiązała do przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wskazała natomiast, że wniosek jest uzasadniony koniecznością wyjaśnienia skutku powołania kuratora procesowego i traktowania go jako osoby reprezentującej spółkę w sytuacji, w której posiada ona organy uprawnione do reprezentacji oraz rozstrzygnięcia, jaki charakter ma zastrzeżona w umowie najmu kara umowna od zobowiązania pieniężnego (czynszu) w sytuacji, w której przedmiot najmu został wynajęty osobie trzeciej w okresie, za który została naliczona kara.

Wobec tak sformułowanego wniosku, w pierwszej kolejności podkreślenia wymagało, że podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ze względu na publicznoprawny, ponadindywidualny charakter tego środka zaskarżenia, nie jest potrzeba rozstrzygnięcia określonej „kwestii prawnej”, nawet jeżeli ma ona wpływ na wynik postępowania, lecz – jak wynika wprost z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych, względnie inna z przyczyn kasacyjnych enumeratywnie określonych w powołanym przepisie.

W treści wniosku, składającego się z jednego ogólnikowego zdania, w którym nie wskazano na żaden konkretny przepis prawa, nie wykazano istnienia istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), ani też potrzeby wykładni przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). W pierwszym przypadku, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, konieczne jest sformułowanie określonego problemu prawnego i uzasadnienie, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14), w drugim zaś uzasadnienie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). W każdej z tych sytuacji skuteczne powołanie przyczyny kasacyjnej wymaga przedstawienia profesjonalnego wyводу, opartego na jasno sformułowanych jurydycznych argumentach, nawiązujących w miarę potrzeby do poglądów orzecznictwa i doktryny, co harmonizuje z przyjętym w postępowaniu kasacyjnym obowiązkowym zastępstwem (art. 87¹ k.p.c.), które ma stanowić gwarancję profesjonalizmu i fachowości sporządzanych środków zaskarżenia.

W skardze nie podjęto nawet próby uzasadnienia rozumianych w ten sposób przyczyn kasacyjnych. Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów mogących przemawiać za merytorycznym rozpoznaniem skargi

kasacyjnej, jeżeli strona nie ujawnia ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16). Dodać należało, że Sąd Apelacyjny wyjaśnił, z jakich przyczyn uznał, że pozwana, niezależnie od kwestii prawidłowości ustanowienia dla niej kuratora na podstawie art. 69 k.p.c. – co *nota bene* nie zostało objęte podstawami skargi – była prawidłowo reprezentowana. Wobec milczenia w tej materii wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do bliższej analizy tego problemu na tym etapie postępowania.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada w tej fazie postępowania wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3, art. 398² § 2, art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1 i 1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[ms]